

Rep. Nr. 15/15

*

AR. NB-004-02
E/XXXX

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van
26 maart 2015

*

Beroep tegen de
beslissing van de
Bepaalde Kamer van 5
juni 1996, na
beslissing van de
Commissie van
beroep van 29
augustus 1997 en na
arrest van de Raad
van State van 4 juli
2002

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die met volle rechtsmacht kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 3 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van: Dokter A..., radioloog, wonende te XXXX,

appellant, die in persoon verschijnt, bijgestaan door meester B...
loco meester C..., advocaat te XXXX.

Tegen: RIZIV - DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN
CONTROLE, openbare instelling, met zetel te 1150 Brussel,
Tervurenlaan 211,

geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, dokter D..., geneesheer-
inspecteur en mevrouw E..., attaché ambtenaren bij
geïntimeerde.

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 26 februari 2015 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*

* *

Voorgaanden in de procedure

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- de beslissing van de Beperkte Kamer van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Controle van 5 juni 1996;
- de beslissing van de Commissie van beroep, ingesteld bij de Dienst voor Geneeskundige Controle van het RIZIV, van 29 augustus 1997, betekend aan dr. A... op 1 september 1997;
- het arrest van de Raad van State van 4 juli 2002 (nr. 108.833);
- de conclusie voor de geïntimeerde van 29 maart 2006, neergelegd ter griffie van de Kamer van beroep op 29 maart 2006;
- de conclusie voor de appellant van 19 oktober 2006, ontvangen ter griffie van de Kamer van beroep op 20 oktober 2006;
- de conclusie voor de appellant van 15 september 2010, ontvangen ter griffie van de Kamer van beroep op 20 september 2010;
- de conclusie voor de geïntimeerde van 6 augustus 2014, neergelegd ter griffie van de Kamer van beroep op 6 augustus 2014;
- de syntheseconclusie voor de appellant van 14 oktober 2014, ontvangen ter griffie van de Kamer van beroep op 17 oktober 2014;
- de vaststelling van rechtsdag op 26 februari 2015.

Op de openbare terechtzitting van 26 februari 2015 zijn verschenen en werden gehoord:

- Meester B... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies voor de appellant;
- dr. A... in zijn medisch-technische toelichting;
- dr. D... en mevrouw E... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies voor de geïntimeerde.

De debatten werden ter zitting gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 26 maart 2015, eerste nuttige zitting van de Kamer van beroep.

*
* *
*

I.1. De tenlasteleggingen

Door de (toenmalige) Dienst voor Geneeskundige Controle werd een onderzoek gevoerd naar de aanrekening van verstrekkingen aan de verplichte ziekteverzekering door dr. A... in de periode van 1 november 1992 tot en met 28 februari 1993.

Aan dr. A... (de appellant) werden initieel volgende inbreuken ten laste gelegd:

- 1) Het aanrekenen van dringendheidshonoraria zonder dat aan de vereiste van dringendheid voldaan is. (I)

- 2) Het aanrekenen van niet uitgevoerde prestaties. (II)
- 3) Het aanrekenen van verstrekkingen die niet overeenstemmen met de werkelijk verleende verstrekkingen. (III)
- 4) Het aanrekenen van verstrekkingen die niet beantwoorden aan de omschrijving van de aangerekende verstrekking. (IV)
- 5) Het aanrekenen van verstrekkingen waarbij geen protocol werd opgesteld overeenkomstig artikel 17, § 12. (VI)
- 6) Het aanrekenen van verstrekkingen op basis van niet gedateerde of onjuist gedateerde voorschriften. (VII)
- 7) Het opstellen van meer dan één getuigschrift naar aanleiding van één en hetzelfde voorschrift. (VIII).

Dr. A... verklaart dat hij in 1993 de som van 512.473 Bef heeft vereffend voor de prestaties die als gevolg van computerfouten en/of materiële vergissingen foutief werden aangerekend.

Deze vrijwillige terugbetaling staat niet ter discussie.

De overige tenlasteleggingen worden betwist.

I.2. De bestreden beslissingen van de Beperkte Kamer en van de Commissie van beroep

I.2.1. De Beperkte Kamer van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Controle oordeelde bij beslissing van 5 juni 1996 dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn een weerhield de inbreuken, behoudens voor wat betreft de tenlastelegging III.F. Ten aanzien van deze laatste tenlastelegging werd vastgesteld dat de wettelijke basis daartoe ontbreekt.

Bij dezelfde beslissing werd aan de verzekeringsinstellingen een verbod opgelegd om tegemoet te komen in de kosten van geneeskundige verstrekkingen, die zouden verleend worden door dr. A... over een periode van zes maanden.

I.2.2. Bij beslissing van de Commissie van beroep, ingesteld bij de Dienst voor Geneeskundige Controle van het RIZIV, van 29 augustus 1997 werd de beslissing van de Beperkte Kamer in alle beschikkingen bevestigd.

I.2.3. Bij arrest van de Raad van State van 4 juli 2002 (nr. 108.833) werd de beslissing van de Commissie van beroep van 29 augustus 1997, waarbij de beslissing van de Beperkte Kamer van 5 juni 1996 in al haar onderdelen was bevestigd, vernietigd.

De Raad van State verwijst in het arrest naar de passus uit de bestreden beslissing van de Commissie van beroep waarbij ten aanzien van de aangevoerde schending van de rechten van verdediging en het gebrek aan een eerlijk proces, door de weigering van de Beperkte Kamer een door dr. A... aangebrachte getuige te horen, in casu een vertegenwoordiger van een computerfirma, werd overwogen dat dr. A...

ter zitting van de Commissie van beroep van 22 april 1997 bij monde van zijn raadsman uitdrukkelijk afstand zou hebben genomen van dit middel, met als gevolg dat het tweede onderdeel van dit middel betreffende de weigering om een getuige te horen, eveneens verviel.

De Raad van State oordeelde ten aanzien van deze passus als volgt:

“Overwegende dat de afstand van het desbetreffende middel tegen de beslissing die in eerste aanleg door de Beperkte Kamer werd genomen, niet op het zittingsblad werd genoteerd; dat mag worden verwacht dat een procedurehandeling met dergelijke strekking op het zittingsblad van de Commissie van Beroep wordt genotuleerd, temeer dit middel van cruciaal belang is voor de zaak, vermits de verzoeker voor de Commissie aanvoerde dat de hem ten laste gelegde inbreuken een gevolg zijn van een computerprogramma, waaromtrent de door hem aangevoerde, doch door de Commissie geweigerde getuige; de nodige verduidelijking had kunnen verschaffen; dat de verwerende partij bovendien eigenlijk zelf toegeeft dat het middel-onderdeel gegrond is, nu zij gewag maakt van een “stilzwijgend akkoord” vanwege de raadsman van de verzoeker; dat een eventueel stilzwijgend akkoord geen uitdrukkelijke afstand inhoudt, dat het middel-onderdeel gegrond is”.

De zaak werd door de Raad van State verwezen naar een anders samengestelde kamer van de (toenmalige) Commissie van beroep.

I.3. Vordering van de partijen na het arrest van de Raad van State van 4 juli 2002

I.3.1. De appellant vraagt bij syntheseconclusie van 14 oktober 2014

In hoofdorde

De vordering van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle ingesteld bij het RIZIV (de geïntimeerde) onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren.

Te zeggen voor recht dat de termijn om een administratieve boete op te leggen verstreken is en dat het niet aangewezen is om een boete op te leggen, gelet op de overschrijding van de redelijke termijn.

In ondergeschikte orde

Voor zover nodig aan de appellant toestemming te verlenen tot het getuigenbewijs van de heer F... en de doorverwijzende artsen en vervolgens de vordering van de geïntimeerde ongegrond te verklaren en geen administratieve geldboete op te leggen wegens overschrijding van de redelijke termijn.

In uiterst ondergeschikte orde

In meest ondergeschikte orde en voor zover de vordering van de geïntimeerde tot terugbetaling en de vordering tot betaling van een administratieve geldboete ontvankelijk en gegrond zou worden verklaard, overeenkomstig de toepassing van

de bepalingen van het Sociaal Strafwetboek een administratieve geldboete van € 25 tot € 250 op te leggen en deze geldboete met uitstel op te leggen.

I.3.2. De geïntimeerde vraagt bij conclusie van 6 augustus 2014 het hoger beroep van de appelland ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond te verklaren en vast te stellen dat alle vrijwillig gedane terugbetalingen behouden blijven en dat het nog betwiste gedeelte van tenlastelegging 1 niet langer weerhouden kan worden, net zoals tenlastelegging III.F en tenlastelegging IV.

De geïntimeerde vraagt daarbij ook vast te stellen dat er geen administratieve geldboete gevorderd wordt.

I.4. De actuele middelen van de partijen

I.4.1. De appelland werpt in hoofdde op dat het recht op behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn is geschonden.

Hij stelt, met verwijzing naar precedenten uitgesproken door de Kamer van beroep, dat het abnormaal lang tijdsverloop de bewijslevering aantast en dat de vordering van de geïntimeerde af te wijzen is als ongegrond.

In ondergeschikte orde overloopt hij de tenlasteleggingen en stelt hij vast dat de geïntimeerde er niet in slaagt om de nog weerhouden inbreuken te bewijzen. Minstens is de mogelijkheid tot het leveren van het tegenbewijs volgens de appelland aangetast door het tijdsverloop.

In uiterst ondergeschikte orde wordt ingeroepen dat thans geen verbod van tegemoetkoming meer kan worden opgelegd aangezien bij Programmawet van 24 december 2002 een lichtere sanctie werd ingevoerd, nl. de administratieve geldboete. De appelland vraagt bovendien dat artikel 225, 3° iuncto artikel 101 van het Sociaal Strafwetboek als mildere strafwet zou worden toegepast bij de bepaling van deze boete.

I.4.2. De geïntimeerde bevestigt dat, gezien het tijdsverloop in deze zaak, er geen sanctie meer kan worden opgelegd.

De geïntimeerde stelt dat moet worden nagegaan of de termijn die verstreken is ook een impact heeft op de bewijslevering, waarvoor de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle moet instaan.

De geïntimeerde overloopt de tenlasteleggingen en stelt dat er ten aanzien tenlastelegging I twijfel bestaat over de gegrondheid, nu het verweer van de appelland ingevolge het tijdsverloop niet meer grondig kan worden onderzocht en dat de tenlasteleggingen III.F en IV niet kunnen worden weerhouden als een schending van de nomenclatuur.

Voor het overige wordt aangehaald dat een deel van de ten onrechte aangerekende prestaties vrijwillig is terugbetaald en dat een aantal tenlasteleggingen, waaronder in het bijzonder II.a en II.b. en III.E.2°, gehandhaafd blijven.

*
* *
*

II. BEOORDELING

II.1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het beroep tegen de beslissing van de Beperkte Kamer van 5 juni 1996 werd tijdig en regelmatig ingesteld. Het is ontvankelijk.

II.2. De bevoegdheid van de Kamer van beroep

In de overgangsbepaling van artikel 216 van de Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkering, gecoördineerd op 14 juli 1994 (afgekort : Z.I.V.-wet 1994), zoals hersteld bij Programmawet (II) van 24 december 2002 (B.S. 31 december 2002), werd ten aanzien van de bevoegdheid van de voormalige Commissie van beroep en Kamer van beroep het volgende bepaald :

“(…)

De Commissies van beroep bedoeld in artikel 155, derde lid, blijven de beroepen behandelen die hen zijn voorgelegd en waar de appellant of diens raadsman, reeds verschenen is vóór de opheffing van artikel 156. In geval de Raad van State echter één van hun beslissingen vernietigt, wordt de zaak naar de Kamer van beroep bedoeld in artikel 155, § 6, verwezen.”

Bijgevolg behoorde het aan de toenmalige Kamer van beroep om zich over de huidige zaak uit te spreken.

Inmiddels werd het materiële en formele recht inzake de geneeskundige controle en de geschillenregeling, andermaal gewijzigd door diverse wetten die alle dateren van december 2006 (ook “Gezondheidswetten” genoemd).

Krachtens de overgangsbepaling van artikel 112, § 2 van de Wet houdende diverse bepalingen betreffende de gezondheid van 13 december 2006 (gewijzigd bij artikel 261 van de Wet houdende diverse bepalingen van 27 december 2006, B.S. 28 december 2006), werd de Kamer van beroep, bedoeld in het toenmalig artikel 155, § 6 van de Z.I.V.-Wet van rechtswege ontlast van de beroepen ingeleid vóór 15 mei 2007 (dit is de datum van inwerkingtreding van de Gezondheidswetten, cf. KB 11 mei 2007, B.S. 1 juni 2007).

De Kamer van beroep, ingesteld krachtens artikel 144 van de Z.I.V.-Wet (zoals hersteld bij wet van 21 december 2006, B.S. 14 februari 2007) is overeenkomstig hetzelfde artikel 112, § 2 bevoegd om kennis te nemen van de geschillen betreffende de inbreuken gepleegd vóór 15 mei 2007 onder meer inzake de realiteit en de conformiteit van de aangerekende prestaties met de wettelijke voorschriften.

Bijgevolg dient de huidige Kamer van beroep, ingesteld krachtens artikel 144 van de Z.I.V.-Wet, de zaak te beslechten.

II.3. De schending van de redelijke termijn

II.3.1. De appelllant werpt in hoofdorde op dat de redelijke termijn voor de behandeling van de zaak is overschreden.

Deze vaststelling wordt op zich niet betwist en is terecht.

Het beginsel dat de zaak binnen een redelijke termijn moet worden behandeld, is ter zake van toepassing.

Het betreft een algemeen rechtsbeginsel dat eveneens geldt voor administratieve rechtscolleges en bijgevolg ook voor de Kamer van beroep.

In dit verband kan niet worden voorbijgegaan aan het tijdsverloop sinds

- de vaststellingen nopens de tenlastegelegde feiten in 1993 en 1994
- de behandeling van de zaak voor de Beperkte Kamer ter zitting van 5 juni 1996
- en de bestreden beslissing van de Beperkte Kamer van 5 juni 1996.

Dit tijdsverloop is mede het gevolg van het feit dat de beslissing die op 29 augustus 1997 in het kader van het beroep tegen de voormelde beslissing van de Beperkte Kamer werd gewezen door de Commissie van beroep, het voorwerp heeft uitgemaakt van een cassatieberoep bij de Raad van State.

Dit neemt evenwel niet weg dat dit cassatieberoep werd beslecht bij arrest van de Raad van State van 4 juli 2002 en dat er sinds deze uitspraak meer dan 12 jaar is verstreken alvorens de zaak werd behandeld voor de huidige Kamer van beroep.

Zoals door de appelllant wordt aangehaald, is het tijdsverloop intussen ook beïnvloed door de praktische en organisatorische problemen die gepaard zijn gegaan met de opeenvolgende wetwijzigingen (cf. o.m. de Gezondheidswetten van 2006 waarbij niet in adequate overgangsmaatregelen werd voorzien), doch ook dit verschoont de overschrijding van de redelijke termijn in deze zaak niet.

Gezien er meer dan 18 jaar is verstreken sinds de bestreden beslissing van de Beperkte Kamer en ruim 12 jaar sinds het arrest van de Raad van State, werd de schending van de redelijke termijn voor de afhandeling van de zaak terecht ingeroepen.

II.3.2. De overschrijding van de redelijke termijn heeft niet het verval van de vordering tot gevolg.

De Kamer van beroep dient op straffe van rechtsweigering nog steeds uitspraak te verlenen over de vordering.

Wet dient de te lange duur van de procedure te worden betrokken bij de beoordeling

van de bewijsvoering en bij het onderzoek naar het respecteren van de rechten van verdediging, alsook bij het bepalen van de eventuele sanctie (RvSt 3 juni 2004, G..., nr. 132.001; RvSt 10 juni 2004, H..., nr. 132.234, [www. raadvst-consetat.be](http://www.raadvst-consetat.be)).

II.3.2.1. De overschrijding van de redelijke termijn heeft ter zake gevolgen voor de beoordeling van de betwiste tenlasteleggingen.

II.3.2.1.a) Ten aanzien van tenlastelegging I, in het kader waarvan de aanrekening van het dringendheidshonorarium wordt betwist, zijn de beide partijen het eens dat het ter zake moeilijk is om de voorliggende bewijselementen alsnog te controleren en dat ook de mogelijkheid van tegenbewijs is aangetast door het tijdsverloop.

Om deze redenen dringt de geïntimeerde niet meer aan op de vordering om deze eerste tenlastelegging te weerhouden.

Dit is terecht. Het is redelijkerwijze immers niet meer mogelijk om nog extra onderzoeksdaden te stellen, terwijl het bewijs van de ingeroepen hoogdringendheid precies het voorwerp van ernstige betwisting uitmaken.

Tenlastelegging I kan gelet op de impact van het tijdsverloop op de bewijsvoering niet weerhouden worden.

II.3.2.1.b) Ten aanzien van de tenlasteleggingen III.F en IV. stelt de geïntimeerde dat de inbreuken evenmin kunnen worden weerhouden omdat de voorwaarden die Dienst voor Geneeskundige Controle aanvankelijk had vooropgesteld niet in de nomenclatuur zijn opgenomen.

In het eerste geval (III.F) werd destijds een cumulatieverbod ingeroepen dat alsdan evenwel niet was opgenomen. Deze tenlastelegging werd ook door de Beperkte Kamer niet weerhouden.

In het tweede geval (IV) werd een gebrek aan clichés ingeroepen, terwijl de zorgverlener niet verplicht was deze bij te houden.

Beide tenlasteleggingen kunnen bij gebrek aan bewijs van een inbreuk niet worden weerhouden.

II.3.2.1.c) Naar het oordeel van de Kamer van beroep dient ook ten aanzien van de overige tenlasteleggingen, in zoverre zij door de geïntimeerde nog worden gehandhaafd in de laatste conclusies, te worden vastgesteld dat zij niet afdoende bewezen zijn, minstens dat zij ingevolge de impact van het tijdsverloop op de bewijsvoering niet kunnen worden weerhouden.

Dit geldt vooreerst voor tenlastelegging II.a.

In dit verband werd door de appellant ingeroepen dat de omschrijving van de nomenclatuurcode 455313-455324 inhoudt dat het moet gaan om een radiografie van het "ribooster (ribben en/of sternum)" en dus niet van het volledige ribrooster.

De geïntimeerde gaat hierop niet verder in. Hij verwijst weliswaar naar een interpretatieregel, doch antwoordt niet op het argument dat er minstens onduidelijkheid bestaat omwille van de formulering van de nomenclatuurcode zelf.

Daarbij komt dat de inbreuk precies gesteund is op de beeldvorming (nl. wat er al

dan niet op de clichés te zien is) en dat het opleggen van verdere onderzoeksdaden hieromtrent (b.v. via een deskundige) gezien het tijdsverloop niet redelijk kan worden geacht.

De tenlastelegging II.a kan bijgevolg bij gebrek aan afdoende bewijs en omwille van de impact van het tijdsverloop op de bewijsvoering niet worden weerhouden.

Daarnaast wordt onder punt II.b aan de appellant ten laste gelegd dat bij de weerhouden gevallen de larynxstreek niet voorkwam op twee clichés en dat aldus aan de voorwaarde van de aanrekening van de prestatie 452973 niet voldaan werd.

De appellant is evenwel formeel dat hij het nodige aantal clichés heeft genomen, doch stelt dat deze bij de patiënten werden bewaard.

Aangezien het ingevolge het tijdsverloop niet meer mogelijk is om de bewijsvoering te controleren en ook op aanbod van tegenbewijs via getuigenbewijs, zoals geformuleerd door de appellant, niet meer kan worden ingegaan, dient ook hier te worden vastgesteld dat de inbreuk omwille van het tijdsverloop niet kan worden weerhouden.

Hetzelfde geldt voor tenlastelegging III.E.2.

De inbreuk die aan de appellant ten laste is gelegd, betreft het tegelijk aanrekenen van de prestaties 455210, 455212 en 455254, hetgeen op een overlapping zou neerkomen.

Dit kan op zich echter uit de nomenclatuurbepalingen niet worden afgeleid : bij de desbetreffende codes werden immers telkens twee segmenten uit de streek van de heup t/m het onderbeen vernoemd met tussenin de vermelding "en/of" en afhankelijk van het segment waarvoor geopteerd wordt, leidt dit niet noodzakelijk in alle gevallen tot een overlapping.

Ook hier is de inbreuk gesteund op de beeldvorming, doch verdere onderzoeksdaden betreffende een eventuele overlapping weergegeven op de clichés kunnen ingevolge het tijdsverloop niet meer mogelijk, noch redelijk worden geacht.

Bij gebrek aan een afdoende bewijs en gezien de impact van het tijdsverloop op de bewijsvoering, kan de inbreuk niet worden weerhouden.

Verder dient ook ten aanzien van de tenlasteleggingen III.E.5 en VI te worden vastgesteld dat de betwisting die hieromtrent wordt gevoerd zeer feitelijk is - met name met betrekking tot respectievelijk het aantal clichés en de beschrijving van de onderzoeken opgenomen in het protocol - terwijl hetzij het bewijs van de inbreuk ontbreekt, hetzij minstens de mogelijkheid tot het leveren van een tegenbewijs door het tijdsverloop werd gehypothekeerd.

Ook dit belet om deze inbreuken thans te weerhouden.

Blijft ten slotte de betwisting nopens tenlastelegging VII, nl. het ontbreken van een datum of de vermelding van een foutieve datum op het voorschrift, zijnde een tenlastelegging waarvoor er door de geïntimeerde ook geen terugbetaling werd gevraagd.

In dit verband stelt de Kamer van beroep vast dat het verweer van de appellant, nl. dat de nomenclatuur niet duidelijk bepaalt wie het voorschrift dateert, door de geïntimeerde niet werd ontmoet en dat het, mede gelet op het tijdsverloop, ook niet mogelijk is om dit verweer in de juiste feitelijke context (situatie van hoogdringendheid of overmacht) te beoordelen.

Ook deze tenlastelegging kan bijgevolg niet worden weerhouden.

*

Op grond van de voormelde overwegingen besluit de Kamer van beroep dat de ingeroepen tenlasteleggingen, in zoverre zij van meet af aan werden betwist door de appelland en niet vrijwillig zijn terugbetaald, niet kunnen worden weerhouden.

Ten aanzien van deze tenlasteleggingen werd immers telkens vastgesteld dat de bewijsvoering een essentieel punt van betwisting uitmaakt en dat deze hetzij faalt, hetzij minstens gehypothekeerd wordt ingevolge het verstrijken van de redelijke termijn en dat hierdoor ook de rechten van verdediging zijn aangetast.

De (oorspronkelijke) vordering om de betwiste tenlasteleggingen als bewezen te weerhouden, kan niet worden ingewilligd.

Ten aanzien van de niet betwiste tenlasteleggingen kan worden vastgesteld dat de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen vrijwillig werd terugbetaald en dat er hierover ook geen verdere betwisting bestaat.

Hiervan kan akte worden verleend, zoals gevraagd door de geïntimeerde. Het feit dat de redelijke termijn verstreken is, kan ten aanzien van de aanrekening van verstrekkingen die door de appelland van meet af aan toegeschreven zijn aan computerfouten en/of materiële vergissingen en die in 1993 vrijwillig zijn terugbetaald, immers niet geacht worden enig gevolg of impact te hebben.

II.3.2.2. Ingevolge het tijdsverloop in deze zaak bevestigt de geïntimeerde tenslotte dat er geen administratieve geldboete meer wordt gevorderd.

Dit blijkt ook niet meer mogelijk te zijn.

Op grond van de destijds vastgestelde inbreuken werd door de Beperkte Kamer een verbod opgelegd van tegemoetkoming in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen over een periode van 6 maanden.

Dit verbod werd opgelegd krachtens artikel 156 (oud) van de Z.I.V.-Wet.

Sinds de Programmawet 2002 is het voormelde artikel 156 opgeheven en werd de sanctieregeling gewijzigd, in die zin dat een administratieve geldboete in de plaats kwam van het verbod op verzekeringstegemoetkoming, ingevolge de invoering van artikel 141, § 5 en § 7 van de Z.I.V.-Wet.

De toepassing van dit (oud) artikel 141 geldt na de Gezondheidswetten van 2006 ook nog bij wijze van overgangsmaatregel. (cfr. art. 112, § 1 van de wet van 13 december 2006 (zoals vervangen door artikel 261 van de wet houdende diverse bepalingen (I), B.S. 28 december 2006 (ed.3)).

Deze nieuwe sanctie is lichter dan de vorige en is krachtens het algemeen rechtsbeginsel vervat in artikel 2, tweede lid van het Strafwetboek, als mildere straf met terugwerkende kracht van toepassing in de hypothese dat over de sanctie nog geen definitieve uitspraak werd verleend.

Bij het toepasselijke (oud) artikel 141, § 7, eerste lid van de Z.I.V.-wet 1994 werd evenwel een termijn opgelegd, waarbinnen deze boete moet worden uitgesproken.

Deze bedraagt maximaal zes jaar te rekenen vanaf de dag waarop de inbreuken zijn vastgesteld en is ter zake ruimschoots overschreden.

Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat het opleggen van een administratieve sanctie niet meer aan de orde is.

Dit geldt des te meer nu ook de overschrijding van de redelijke termijn tot gevolg heeft dat het opleggen van een sanctie niet meer redelijk, noch mogelijk is.

Een en ander wordt door de geïntimeerde bijgetreden, die om deze reden afziet van de oorspronkelijke vordering. Ook de appellant vraagt ook in hoofdorde te zeggen dat de termijn om een administratieve boete op te leggen verstreken is en dat het opleggen ervan niet meer aangewezen is gelet op de overschrijding van de redelijke termijn.

Op het verweer van de appellant geformuleerd in ondergeschikte orde, nl. dat een sanctie ter zake niet op zijn plaats is, dient de Kamer van beroep dan ook niet in te gaan.

*

Besluit

Gelet op de voormelde overwegingen is het hoger beroep van de appellant gegrond te verklaren in zoverre in hoofdorde wordt gevraagd om de vordering van de geïntimeerde betreffende de vaststelling van de alsnog betwiste tenlasteleggingen te horen afwijzen en om te zeggen dat er ingevolge het tijdsverloop geen administratieve geldboete wordt gevorderd, noch kan worden opgelegd.

De bestreden beslissing van de Beperkte Kamer van 5 juni 1996 dient dan ook te worden vernietigd.

*

* * *

OM DIE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de

gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Gelet op het arrest van de Raad van State van 4 juli 2002, waarbij werd vernietigd de beslissing van de Commissie van beroep van 29 augustus 1997 die de beslissing van 5 juni 1996 van de Beperkte Kamer in alle beschikkingen bevestigde.

Verklaart het hoger beroep van dr. A... tegen de beslissing van de Beperkte Kamer van 5 juni 1996 ontvankelijk en gegrond zoals hierna bepaald.

Vernietigt de bestreden beslissing van de Beperkte Kamer van 5 juni 1996.

Opnieuw wijzend.

Stelt vast dat de waarde van de verstrekkingen, bedoeld in de niet betwiste tenlasteleggingen, in 1993 vrijwillig is terugbetaald door dr. A... en dat dit geen voorwerp van betwisting uitmaakt.

Stelt vast dat de betwiste tenlasteleggingen niet kunnen worden weerhouden bij gebrek aan bewijs, minstens ingevolge het overschrijden van de redelijke termijn en wijst de (oorspronkelijke) vordering van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle ingesteld bij het RIZIV tot vaststelling in hoofde van dr. A... van de door hem betwiste tenlasteleggingen af.

Stelt vast dat er ingevolge het tijdsverloop geen sanctie wordt gevorderd, noch kan worden opgelegd.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 26 maart 2015 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Mevrouw Marijke Demedts, magistraat, stemgerechtigd Voorzitter van de Kamer van beroep;
- De heer Martin Volcke, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

M. VOLCKE

M. DEMEDTS

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke Demedts, stemgerechtigd magistraat-Voorzitter, en dokters André Tielens en Benjamin Debruyn, adviesgerechtigde leden, voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede dokters Johan Bockaert en Dirk Scheveneels, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisatie van het geneesherenkorps.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin Volcke, griffier in de Kamer van beroep.

